

גַּתְיָהוּ כִּילָאֵקָה

D

וְהַבָּאֵת אֶתְכֶם אֶל־מִדְבָּר הַעֲמִים וּבְשֻׁפְטִיתִי
לְאֶתְכֶם שֶׁם פָּנִים אֶל־פָּנִים: כַּאֲשֶׁר נְשֻׁפְטִיתִי אֶת־אֲבוֹתיכֶם בְּמִדְבָּר
יְהִירָן מִצְרָיִם בָּן אֲשֶׁפֶת אֶתְכֶם נָאֵם אֲדָנֵי יְהוָה: וְהַעֲבָרְתִּי אֶתְכֶם
תְּחִתַּת הַשְּׁבֵט וְהַבָּאֵת אֶתְכֶם בְּמִסְרַת הַבְּרִית:
וְכָל־גָּדוֹלָה ۵

וידבר יהוה אל-משה לאכדר: זאת תְּהִילַת מִזְרָע בַּיּוֹם אֶבְן טהרתנו והובא אל-הכהן: ויצא הכהן אל-מיחוץ למחנה וראה הכהן ויהגה ברפואה בעין הצרעת מון-הצרווע: וצוה הכהן ילקח למיטה רשות צפירים חיות טהרות יעצץ ארזו ושני חולעת ואוב: וצוה הכהן ושהcht את-הצפור האחת אל-כל-יחריש על-מים חיים: את-הצפר הchnיה יקח אתה ואת-ען הארון ואת-שנין הטולעת ואת-האוב וטבל אותם ואת-הצפר החיה בדם הצפר השחלה על המים החיים:

בריות ברותה לשפטיהם דאמר ר' יוחנן פנין
שבוית ברותה לשפטיהם שעמאר ויאמר
אברודט אל געיזו שבו לכם פה עב דהarter
ואני והגער נלביה ער בה וגשחזהו ונשובה
אליכם ואיסתהייעא מלהא דהאריך תרויינן

גנ' נוירטער גראונד

(ב) ד"א זאת תהיה תורה המצויר
 הה"ד (הכליכ' ל"ז) מי האיש וההfin היה. מעשה יא ברוכל א' שהיה מהויר
 בעיינות שהוא סמכות לצייפות יהוה מבריו ואומר מאן בשי לモבן כם היה
 אודקון עליה. ר' ינא הוה יתיב ופשט בתורת קליינז שטעינה דمبرיו מאן
 בשי כם היה אל תא פק להבא ובין לי אל לאו. אנת צריך ליה ולא
 דבוחך אטרוח עליה מליק לנבייה הוציא לו ספר תהילים הראה לו פסוק
 מפי האיש וההfin היה. מה כתיב בתורה נזר לשונך טרע בר מרע ועשה
 טוב. אך ינא אף שלמה מבריו ואומר (עכ' ל"ה) שומר פיו ולשונו שומר
 מצרות נפשו. אך ינא כל ימי חיתי קרא הפסוק הוה ולא היה יודע
 היכן הוא פשיט עד שבא רוכל זה והודיע מי האיש וההfin היה. לפיכך
 משה מורה את ישראל ואומר להם זאת תהיה י' תורה המצויר חבויא
 שם ריע:

מִלְבָד בְּכֶן
מִלְבָד בְּכֶן

הכהן אל-אנשי הצבא הבאיב למלחה ואות חקת הטורה אשר צויה יהוה את-נישה: אך אמר הוותם יאת-הקסף את-הנחתת את-הברזל את-הבדיל ואת-העפרית: כל-דבר אשר-ייבא באש צעריריו באש וטהר אך בימי נדה יתחטא וכל אשר לא-ייבא באש צעריריו בימים: יכברתם בגדייך ביום השבעתי יטהרתם ואחר תפאו אל-הטנה:

אבות נזקן השריך חברו וזה ייזהה חבר
באי מבנית רב
אמר מבעה זה אדם ישניאי אמר מבעה זה
ישן רב אמר מבעה זה אדם רביזב אמריזב
צימר אהא בקר וט לילך אם חבשין ביאר כ

בגין – מילא

כִּי תָבוֹא... וְגַתְתֵּי גַעַצְרָעַת, לִמְהָ
לֹא הַתְחִיל בְּפִרְשָׁת בְּתִים. לְפִי שָׁאַמֵּר לְהֵן
הַמִּקְוָם פְּרִשָּׁת גַּעֲעִים בְּמִדְבָּר שֶׁלֹּא הָיו לְהֵם עָדִין
בְּתִים, כְּדֵי אַיִל הַמִּקְוָם לְפִי שָׁאַיֵּן לְכֶם בְּתִים אַנְיִ
אַתְחִיל בְּגֻפְכֶם, אַבְלָל לְאַחֲר שַׁתְכַנְתֽוּ לְאָרֶץ לֹא
אַתְחִיל אֶלָּא מִבְתִּיכֶם. וְלִמְהָ לֹא הַתְחִיל בְּבָגְדִּיכֶם,
שְׁהָרִי בָגְדִּים הָיו לְוַבְשִׁים בְּמִדְבָּר, לְפִי שְׁהָבָגְדִּים
שְׁהָיו לְוַבְשִׁים מַעֲשָׂה נֵס הָיו, שְׁוֹרִי עַמּוֹד יִשְׂרָאֵל
זֶה, שָׁנָה בְּמִדְבָּר וְלֹא הַוְצָרָבִי לְכַבֵּט (לְזַהְלִיחַ)
בָגְדִּיהם, שָׁנָאַמֵּר (דְּבָרִים ח, ב) שְׁמַלְתָּךְ לֹא בְּלָתָה
מִשְׁלִיל

של טsha ואחרון א"ל ר"א שוטה בלילה את יצואן. א"ל קומו צו. א"ל וכי גברים אנחנו בברך אנו יוצאים אמר הר' מיטה כל מצרים שנאסר כי אמרו לנו מותם. א"ל ומבקש אתה למלות את הטענה מכך אמר הר' אתם ברשותכם הר' אתם עבדיו של הקב"ה. בחיתול פרעה צוח לשעבר היותם עבדי אבל עבשו הר' אתם בני תערין הר' אתם ברשותכם. צריכין אתם להלל להקב"ה שאתם עבדיו שנאסר ?והללו הלו עברי ה' .

בְּעָגֵן זכירת מרים. אשר עשה ה' אלקיך לਮוכן
כו' בזאתכם נמנרים. מה שייבית ליציאת
מצרים. אכן ביאור הענין כי נגזרו בני' כיצ"מ להיות
עם נחלה מיהודי לשמו ית' ועיקר כחן של ישראל
בפה. כי הנה האדם כלול מדצח"מ ובכולם יש תערובות
טוב ורע כנודע. אכן בחוי הדיבור שהוא ההבל שבאים
דכתיב ויפח באפיו כי ניגז צו' לנפש חירליזה ממלא.
והבל זה ניונן לשנירת הגורץ אשר יט' **עד** להתעוררונו.
ולכן צריכין לשמור הפה ביזotor לאשא נצד עצמותו
אין בו רק טוב. וזה נוצר לשונך מועג לאשר אין בו
רע בעצם. וכן מ"ש ז"ל לא מצאתי לגוף טוב משתקה
שע"י שמירת הבל הנ"ל נתחזק צד הטוב שבאים כנ"ל:

טאג בילו
הנפער

הבר נס

וְאֶת הַתּוֹרָה
הַזֶּה לְכָל-גַּגְעַם הָאָרֶץ וְלִבְתֵּחַק: וְלִאֲרָעַת הַבָּגֵד וְלִבְיִתָּה: וְלִשְׁאַת
ט וְלִסְפַּחַת וְלִבְהָרָת: לְהוֹרֶת בַּיּוֹם הַשְׁמָא וּבַיּוֹם הַטְהָר זֹאת תּוֹרָת
הָאֲרָעַת:

ויפא רעיתי הגן יפה עיניך יוניכם מבעד לגדתך שעינך כעדר
העזים שגלושו מהר גלעד: שנין כעדר הקצובות שעלו מוניה רחצתה ב-
שכלים מתחומות ישכלה אין בהם: כחות השני שפטתיך ומדבריך י-
בואה כפלח הרמיון רקסה מבעד לגדתך: **ט' ג' ז' ז' ז' ז'**

(1)

זה קרוב אליו לומר בזה שעיר הטעם בעבור אורות העין, כמו שאמרו רז"ל (ערוך ט), מן פסוק ובא אשר לו הבית זה שיחד ביתו לו לעצמו ולא היה מהנה ממנה אחרים, כי בעבור זה נתן ה' לו לאחוזה בית מלא כל טוב לנשותו אם יטיב מביתו גם לאחרים כי לארץ והזהב אמר ה' (חגי ב ח) וכל מה שהודם נתן לאחרים לא משלו הוא נתן כי אם משלהן גבוהה לא זכי לה לך נאמר כי תבואר אל ארץ כנען אשר אני נתן לכם לאחוזה, כי לא בחרכם ירשו ארץ וזרען לא הוועה (תהלים מ"ד) כי אם ימין ה' רומה, تحت להם נחלות גוים, ואין מקום לצרי עין לומר בחזקתו ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה. שהרי ה' הוא הגונן לך ואחוזה, ואם כן דין הוא שתנתנו משלו לעני עמו ואם לא תשמעו בקול דברו ותהי מזcri העין המיחסים האחזקה אל עצם ואו נתתי נגע צרעת בבית הארץ אחזתכם, רצה לומר במקומם שאותם מיחסים האחזקה לכם כאלו אתם האוחזים בה בכח ידכם, לך נאמר מיד ובא אשר לו הבית, וזה שיחד ביתו לו לעצמו לומר שכחיו ועוצם ידו בנה ביתו:

הנ"ג פ"ג
הנ"ג

(ב) הדורות ביזנטים
הפטמא וביזנט הפטמא. סתמך קרלון נפי סמ"כ נס"ל יוטלמי פ' מן לוכדים מלך לין לדס רטלי נומל נגנט הדרעת מלך מ"כ רמה מה טינט מלך פול עותה שטולטה נ"ז פומת לו רטלי פסוקים וממלכים, למלאו טולען ג' ססום מלמיאל ומיק יודע ומclin הכל מלמעמו, היינו רטלי נטעם בסס מעטה היל ע"י פטיטם לרצו, ומפליק נטעם סכל מדריכין להרומות ניטס בטම על סיירנו רנו עכ"ל קרלון, וט"כ פ"י לדורות סיינו סמכון יהל מורה צאנטה אשן מעטה לפניו, ושם קולין למלאי ולברחות נטס צען זולט הנגע ולרטוי, אין ניטס בטמלה אין ניטס בטמלה, וע"ז מקיים סמקלה עוד שפעס ומלה מורת קרלון, פ"י נס פלין היינו הכל מוקס הילן פטיטם, ג'טאל ליקומי הפלטה קטה לספין וגט סטלכות סמקוניות מועטם כלמי' חמינה פ"ה, וע' מ"כ נס' לדבirs כ"ד ט'. ויש לטולר עפי' קמיוכם המקלון להמת ולבפתת ולברחת, למקרה זה לאוורום וגוו', מטוס זה סדין יטנו נימל נגען לרטען עול צאל סמלוממי מרוכס ומטעים, ולכך סקירה על טיטה נקי כס. ו"ל עוד לטומת הום צוין גדול למלה טיטקלו למליינס רטס ויטמי' על נטלו ונגען, ודאי גדורלה צויה נס זמוקט רחל מסור לנעטם כן ולטאנן פני גאנטל, מילן ז' מורת קרלון קיגיען לו כפרא נל טאנן צוין פפי חיירו: הנ"ג ל' האלה
הנ"ג טאנן

(2)

ברם היה לבנות זורואו. א"ק' ייבר יכבד את ה' מזוק טהה שתוכנן שם זהה קלך נאה עבורי לפני התיבה. היא בן אחונו של ר' אלעוז הקפר היה קולנו נאה וזה אומץ לו. חזא בני עמות. וכבר את ה' סמה שחנגן. לבנות זהה. קלך. נאה זהה עללה. לירושלים היה כל. וישראל מתכונן לשquo' את קלך. פעט אהיה לא עללה והעירו עלו בני בילען ואבדן העלים טי נטן לו על ז'ו' שלא עללה לירושלים בראשיה לכבר את הקב"ה טהה שחנגן לטה טבב' אכיה זורה קילא יחוור איש את ארץ אימרי בעליך:

הנ"ג טאנן
הנ"ג ז'

(3)

ויצא הרוח ויעמר לפני ה' ויאמר אני אפרחן ויאמר ה' אליו במה ויאמר אז ואורי רוח שקר בפי כל נבי� ויאמר חפתה ונב חוכל צא ועשה כן. מא' רוח איז' יוחנן רוח. של לבנות זורואו Mai צא' אמר רכינה צא מתחצתי שכן כתוב דובר שקרים לא יוכן לנגר עני ג' טפחים (יק"ג)

(4)

מתני' רמתפלל ומתעה סטמן רע לו ואס שליח צבר הוא טמן רע לשולחן מפני טפחי של אדים כמורו אמרו עלי ע"ר חניאן בן רוסא שהוה מתפלל על החולמים ואמר והזהה מות אמרו לו טנן אתה יודע אמר להם אם שנורה חפלתי. בפי יודע אני שהוא מקובל ואם לא יודע אני שהוא מטהור: ג' טפחים

הנ"ג ז'